

Valeriu Gramațki

POVEȘTEA GELOR
TREI MĂSCĂRICI

POVEȘTE
MODERNĂ

Valeriu Gramațki

POVEȘTEA GELOR TREI MĂȘGĂRIGI

*Prezentare grafică:
Valeriu Malearenco*

EDITURA **SILVIUS LIBRIS**
Chișinău

Odată, nu chiar demult, cam vreo cincizeci de ani în urmă, într-o oarecare țară, nu pe la noi, ca să fim mai preciși, trăiau trei măscărici. Nu se știe care erau numele lor adevărate, dar ei își ziceau Krums, Plums și Fidley. Toată averea lor în cea mai mare parte consta din costume de circ și alte rechizite ce le foloseau pentru spectacol și ea încăpea în caroseria unui vechi furgon pe care măscăricii îl iubeau ca pe un prieten, căci furgonul era pentru ei și casă, și masă, și mijloc de transport, și cabină pentru grim, și scenă, mai pe scurt, era un membru egal al micii lor trupe. Al cincilea și de fapt ultimul membru al colectivului de măscărici era un motan alb, mare și pufos, cu numele Bucefal, pe care Krums îl găsi rătăcind la o margine de drum și îl luă cu ei: era un pisicuț slab și mic ce mieuna jalnic. În câțiva ani motanașul prăpădit se prefăcu într-un motan mare și frumos, cu un caracter foarte independent. Măscăricii se străduiau să-l învețe măcar câteva trucuri, însă Bucefal ignora toate încercările lor refuzând să se supună oricărei dresări. Unicul lucru cu care cădea el de acord era faptul că-i permitea lui Krums să-l îmbrace într-un costum de circ și în timpul spectacolului stătea mândru pe acoperișul furgonului, privind cu indulgență spectatorii. De fapt, Bucefal se mai afirmă încă într-un domeniu: considerând furgonul teritoriul lui propriu, nu permitea nimănui să se apropie de el. Era de ajuns ca cineva să se îndrepte spre camion, că pe loc Bucefal îi sărea în întâmpinare miorlăind sălbatic și zgâriind cu ghearele pământul, încât curiosul prefera să se retragă imediat. “Mai bun paznic ca Bucefal al nostru nu găsești în lumea întreagă”, ziceau cu mândrie Krums, Plums și Fidley.

Aici se termină prologul nostru și, ca să nu pierdem timpul, trecem la relatarea acelor evenimente neobișnuite ce au avut loc într-un orașel provincial spre care se îndreptase trupa noastră de circ să dea spectacol.

Într-o dimineață însorită de vară vechiul furgon, doldora de cufere cu rechizite, pe care ședeau Krums, Plums și Bucefal, condus de Fidley, unicul lor șofer, ajunsese într-un mic orașel. Orașul îi întâmpină pe călători cu o liniște sinistă, neobișnuită pentru o dimineață atât de târzie. De fapt, din cauza zgomotului produs de motor, Fidley nu remarcă această tăcere, dar prin fața ochilor i se perindă un tablou foarte ciudat. Pe tot drumul ce trecea prin oraș, de la intrare și până la piața publică centrală, nu era țipenie: nici oameni, nici câini, nici pisici. Parcă și păsările dispăruseră undeva.

Furgonul intră în piața pustie și se opri. Fidley ieși din cabină. Din caroserie sări Bucefal, iar din urma lui coborâră Krums și Plums.

– Ceva nu-i în regulă în acest oraș, exclamă Plums. Ia priviți încolo!

Fidley și Plums priviră unde le arătă Krums. La marginea pieței publice, între doi

piloni, atârna o firmă de lemn cu inscripția *Iarmaroc*, în dosul căreia sub cerul deschis se înșirau tarabe goale.

– E zi de lucru, ora 11 dimineața, dar în piață nu sunt nici vânzători, nici cumpărători, ceea ce-i cu totul absurd pentru un oraș în toiul zilei, zise Krums.

– Poate orașul este bântuit de vreo epidemie? presupuse Plums. Mai bine spălăm puțină cât mai repede.

– Eu nu mai sunt în stare să conduc mașina, se împotrivi Fidley. Am stat toată noaptea și toată dimineața la volan și acum vreau să dorm măcar câteva ore. Voi însă între timp mai bine aflați ce s-a întâmplat aici, poate situația nu-i chiar atât de gravă și deseară vom putea da spectacolul.

Fidley așteaptă câteva secunde și, văzând că nimeni nu avea nimic de obiectat, urcă în furgon, se culcă pe o saltea și, învelindu-se, adormi pe loc.

– Ce să facem? întrebă Plums. El vroia cât mai repede să plece din acest loc enigmatic. Poate să mă așez eu la volan? Drept că niciodată în viață n-am condus vreo mașină, dar de nenumărate ori am văzut cum o face Fidley.

– Să vedem mai întâi totuși ce se petrece aici, zise Krums. Mă duc la primărie, poate voi afla ceva. Iar tu, Plums, fă o plimbare prin oraș, poate vei întâlni vreun om. Bucefal, rămâi paznic! îi strigă el motanului și se îndreaptă spre clădirea primăriei.

Plums îl petrecu cu privirea, oftă, privi motanul ce se plimba țațoș în jurul furgonului și se îndreaptă spre cea mai apropiată stradă ce dădea în piață. De ambele părți ale acestei străzi se înălțau case cu un etaj și cu două etaje, înconjurată de garduri de culoare oranj. Apropiindu-se de prima porțiță, Plums se opri, citind inscripția *Câine rău* de pe tăblița atârnată de ea. Plums privi înapoi. Furgonul singuratic rămas în mijlocul pieței pustii îi insufla neliniște și tristețe. Șovăind puțin, el bătu ferm în porțiță. Neprimind nici un răspuns, Plums mai bătu o dată și apoi apăsă mânerul. Porțița era descuiată. El o deschise cu atenție și intră în curte.

La vreo doi metri de porțiță, pe o cărăruie ce ducea spre casă, se afla o cușcă pentru câine de dimensiuni enorme. În ea, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, stătea întins un câine mare și mișos. El avea ochii închiși și nu dădea semne de viață.

“Pare mort, își zise Plums cu tristețe. E totuși vreo epidemie. Să fi pierit oare chiar tot ce-i viu? Să nu ne molipsim și noi cumva!” Dar în acest moment văzu că burta câinelui se ridică și coboară încet. “Respiră, înseamnă că-i viu, constată el. Ce i s-o fi întâmplat oare? Nu prea seamănă să doarmă, zgomotul ar fi trebuit să-l trezească. Poate e bolnav?” Plums luă o pietricică și o aruncă ușurel în câine. Pietricica îl lovi drept în frunte, dar el nu reacționează nicicum. Aruncă o piatră mai mare și de data asta îl nimeri în coastă. Câinele mârâi surd fără a deschide ochii și apoi dispăru definitiv în cușcă. “Totuși doarme, hotărî Plums, dar cufundat într-un somn tare greu, de parcă cineva i-ar fi dat o doză de somnifere.”

Mergând pe cărăruie, Plums ajunsese la ușa casei și bătu, însă nimeni nu-i deschise. Atunci el trase de mâner. Ușa era încuiată. Plums stătu un timp în prag gândindu-se ce să facă, apoi privi prin ferestre, dar nu reuși să vadă nimic din cauza draperiilor trase. Aruncându-și încă o dată privirea prin curte, observă în cel mai depărtat colț al grădinii un șopron și porni spre el.

În acest șopron mic, care de fapt era o poiată pentru găini, pe cuibare stăteau nemișcate vreo două duzini de moțate. Pe dușumele stătea întins un cocoș pintenat, iar o găină pestriță clocea într-un coș așternut cu fân. Plums se aplecă, apucă cocoșul de creastă și îi ridică capul. Cocoșul respira, dar se părea că doarme adânc. “Aici toți dorm, se gândi Plums. Doarme întreg orașul: oamenii, animalele, chiar și păsările. Trebuie să-i previn pe Krums și Fidley.”

Ieșind din poiată, Plums luă cu el coșul cu cloșca adormită să le-o arate prietenilor săi. Traversă curtea și ieși în stradă. Închizând în urma sa poarta, Plums privi spre piață. Alături de furgon stătea Krums și se uita îngrijorat prin părți.

